

Giới thiệu Bông Cúc Nhỏ

Truyện Bông Cúc Nhỏ được tác giả Lạc Tâm viết với dòng văn nhẹ nhàng nhưng đầy sức hấp dẫn với mọi người đọc. Truyện nói về một mối tình từ thời còn gắn bó với mái trường, mối tình học đường hồn nhiên, ngây thơ nhưng đầy sức cuốn hút.

Ngắm nghĩ, sinh nhật anh ta không có quà gì cũng ngại. Tôi lúc đó không có bất cứ một thứ gì có thể tặng, nghĩ ngợi rất lâu tôi mới nói “Nhắm mắt lại”. Thành nhắm mắt. Tôi nghiêng người, khẽ đặt một cái hôn lên má. Như hôn ba tôi thôi, nhẹ và nũng nịu, Thành đối với tôi tốt không kém gì ba.

Thành bỗng mở mắt ra, quàng tay ôm ghì lấy tôi vào lòng, tôi không kịp phản ứng đã thấy anh ta cúi xuống áp vào môi tôi. Tôi không nghĩ ra được cái gì, toàn thân như bị điện giật, ngạt không thở được. Thành buông tôi ra, đặt ngón tay lên môi tôi, nói khẽ “Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?”

“Không hiểu.” Chưa nói thêm đã bị chặn lên môi một nụ hôn khác. Lại gần như nghẹn thở. Tôi cuối cùng đã biết, Lý Hoa Thành khác hẳn ba tôi, anh họ tôi. Bởi họ không hôn tôi thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bông Cúc Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Những bông cúc hoạ mi trắng mỏng, luôn tiêu biểu cho sự thanh cao trong veo...

Tôi lớn lên trong những lớp chọn, trường chuyên ưu tú nhất, không những ưu tú, tất cả ba mươi bạn học nữ trong lớp đều là những bạn xuất sắc về học tập, múa giỏi, và đều đã vượt qua hơn 300 người khác trong cuộc thi tuyển vào trường.

Năm lớp sáu, tôi vẫn cùng 29 người bạn học lớn lên bên nhau, trong cuộc sống của tôi ngoài cha mẹ và cô giáo ra, tôi không có cơ hội tiếp xúc với đứa con trai nào, trong tuổi thơ tôi, con trai là kẻ lạ.

Lên Trung học cơ sở (lớp 7-9), tôi bỏ lớp múa, vì thế tôi chuyển sang trường Trung học bình thường có cả nam lẫn nữ. Điều đó làm tôi giống như một đứa trẻ ở nhà quê lần đầu tiên được lên thành phố... Bao nhiêu điều lạ, bao nhiêu tò mò.

Lần đầu tiên nghe thấy chữ tục, là trên tivi.

Lần đầu tiên nhìn thấy có người chữ tục, là ở trường Trung học.

Tôi chỉ biết trốn mắt, dánh vè vô cùng kinh ngạc. Sau này bạn bè trong lớp gọi tôi là “Bông cúc nhỏ”, bởi chuyện gì tôi cũng ngỡ ngàng. Không hiểu bè phái, không hiểu luật ngầm trong học đường, không hiểu chuyện con trai con gái... Tôi như một bông hoa mới nở, chưa biết trắng và đen, chỉ thấy thế giới này thật kỳ lạ.

Bông cúc nhỏ, biểu tượng của sự trong sáng, ngây thơ...

Bông cúc nhỏ theo tôi, cho đến một ngày khi tôi sang học kỳ hai năm lớp 8.

Đường phố vừa qua cơn mưa, tối sẫm và ẩm ướt.

Chiều tối mùa đông, hơn bảy giờ, trời đã rất tối, nhất là sau cơn mưa, tất cả trở nên tối tăm, gian ác...

Trong ngõ tối thiếu ánh đèn đường, năm sáu người vây quanh một người, một người như con thú bị dồn vào ngõ cụt, không giãy giụa, chỉ lẳng lẳng không nói.

Trên tay mỗi người cầm chắc cây gậy chơi bóng chày, thẳng cầm đầu nhỏ một bãi bã trâu. “Mẹ! Mày ngon ghê, chơi ghê hả, chạy sang đây giành địa bàn hả?” Cột trâu đỏ bệt lên giày con thú đang bị búa vẩy, hấn nhứ mảy lại.

“Mày còn khệnh? Tương lắm gái theo thì tính tương, sao hả? Chê trâu bắn giày mày hả?” Nói xong, lại một bãi nữa, lần này chả e gì nhỏ thẳng vào mặt hắn.

Hắn lau chất dịch màu đỏ đi với một sự chậm rãi tột cùng, mắt bùng lên sát khí, rồi vung tay đập mạnh một quyền vào thẳng nhỏ trâu, chỉ thấy tiếng rắc và tiếng kêu thảm, màu đỏ tứa từ miệng nó ra, có điều lần này không phải trâu, là máu.

“Đại ca!”

“Đại ca!” Lũ lau nhau đi theo thấy đại ca ngã ngựa, tới tập vung gậy tới. “Đập chết nó đi!”

Gậy náo loạn trút xuống, đập lên người hắn. Nắm đấm của hắn rất cứng; nhưng không cứng bằng gậy bóng chày làm bằng gỗ, một quyền đấm lùi một người, nhưng chưa kịp tránh, bốn phía tới tấp giáng gậy lên đầu, lên vai, lên lưng.

Trận đòn này, hắn đã thua rồi.

Đi học thêm là việc tôi ghét nhất đời, học thêm là nghĩa vụ của bất cứ ai đang là học sinh Trung học cơ sở.

Hôm nay, lại học thêm, từ lớp trở về, tôi bỗng gặp phải một việc chưa từng xảy ra.

Àu đã!

Trời! Đây là thứ chỉ nghe bạn trong lớp kể lại, tôi chưa từng được tận mắt thấy. Tôi nhón gót nhìn vào trong ngõ, ngoài những tiếng chan chát huỳnh huých, tôi chỉ nghe tiếng chửi thô tục ghê rợn.

Rất nhanh, tôi nhận ra một người bị đánh, bọn còn lại là đánh người.

Sự bất bình dâng lên nhanh chóng, tôi lòi ngay cây còi học giờ điều hành ra, cũng chẳng biết lấy dũng khí từ đâu, tôi hét to “Cảnh sát tới” rồi dùng hết sức bình sinh thổi cây còi sắt.

Có lẽ hiệu quả quá bất ngờ, đám đông tán loạn, tôi chỉ nghe tiếng chửi bất mãn và tiếng đập nước bỏ chạy rầm rập, một lát sau, trong ngõ tối im ắng, tôi lại thò đầu vào xem.

Không còn ai cả.

Rón rén bước vào, ngoài những vết máu trên đường, tôi chẳng thấy gì nữa. Có lẽ đã chạy hết rồi, khi tôi định bỏ ra, một tiếng rên rỉ làm tôi chú ý, đi theo tiếng động, tôi hít mạnh một hơi, tôi đã nhìn thấy có người... Một người dường như mặt mũi nham nhở.

Suốt đời này, tôi không bao giờ quên được tiếng rên ấy.

Giá như lúc đó tôi không đi tới, hoặc giá như anh ta không rên lên...

Giá như, bao nhiêu những giá như... Nhưng đã không thay đổi được đời tôi.

Tôi đi về phía anh ta, có thể nói, tôi đã cứu anh ta.

Còn anh ta?

Anh ta đã tự tay hái đi bông cúc hoạ mi trắng mỏng manh trong tôi...

Ngoài lớp học tụ tập mấy người, Xuyên, Ôn và một vài đứa tạp nham lắng chuyện của lớp đứng xì xào.

“Bọn nó làm gì đấy?” Tôi vừa làm bài vừa hỏi Tuyên.

“Đại ca Thành lớp trên ra viện rồi, bảo sẽ đến lớp mình tạ ơn”. Tuyên hiếu kỳ ngó ra cửa sổ.

“Đại ca Thành là ai?”

“Thủ lĩnh cầm đầu bọn Trung học, đại ca đấy!”

Tôi không để ý, tiết sau khi môn Quốc văn, tôi đang ôn bài. Cả nửa lớp dồn hết ra hành lang. Tôi cúi gằm xuống cuốn sách tham khảo.

Tiếng ồn ào ngoài cửa trở nên yên tĩnh, tôi ngạc nhiên ngó ra.

Chỉ thấy một người mặc đồng phục đứng ở ngoài cửa lớp. Tôi không biết anh ta là ai, chỉ thấy mặt mũi có chỗ tím bầm, tay bó thạch cao.

Cái xó xinh trường cấp 2 này mà cũng có đại ca ư? Tôi thấy hơi khó chịu...

Cho đến lúc anh ta đi tới bàn tôi, tôi mới ngạc nhiên kêu lên: “Là anh à!”

Anh ta là người tôi cứu ba tháng trước! Là người bị đánh tới mức mất mũi dùm lại một chỗ!

Làm sao... làm sao mà hôm nay trông lại có vẻ đẹp trai?!

“Bông cúc! Tôi nợ em một cái mạng.” Nói xong, anh ta nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ, dùng cánh tay tàn phế đeo lên cổ tôi với vẻ ngạo nghễ.

Tôi chưa kịp phản ứng, còn chưa kịp nói gì, giám thị bên khu Trung học đã nộ khí xung thiên chạy vào lớp: “Lý Hoa Thành! Tôi cảnh cáo cậu, cậu mà còn sang khu trường Cấp 2 một lần nữa, tôi sẽ báo cho cậu học đúp thêm lần nữa!”

“Thầy giám thị, tôi đang báo ân, không phải là thầy luôn bắt học trò có ơn phải báo đáp sao?” Anh ta cười khinh miệt, nhìn tôi một cái, rồi như một hoàng đế được đám hầu cận hộ tống đi ra khỏi lớp.

Chờ anh ta đi khuất sau hành lang, cả lớp như điên cuồng vây lấy tôi, “Bông cúc nhỏ, mày cứu đại ca à?”

“Bông cúc, sao mày lại quen được đại ca?”

“Bông cúc, không ngờ nhé, kinh phết!”

Người này gọi bông cúc, người kia gọi bông cúc. Tôi bị hỏi tới mức hoa mắt chóng mặt, ngoài sợi dây chuyền bạc treo trên cổ tôi ra, ánh nhìn của tôi không chạm vào đâu, vào bất cứ thứ gì khác.

Tôi thích gì, anh ta sẽ làm điều đó, tôi ghét gì, anh ta sẽ cố tránh – trừ một thứ.

Anh ta không bao giờ chịu gọi tên tôi, chỉ kêu Bông cúc nhỏ, bông cúc nhỏ.

Trừ điều đó ra, anh ta không để tôi chê điểm gì.

“Bông – Cúc – Nhỏ” Nghe thấy tiếng gọi đáng ghét bá láp đó, tôi cũng biết thằng đang tới là trợ thủ thân tín nhất của Lý Hoa Thành – Âu Cảnh Dịch.

Chỉ có hắn mới không bao giờ một tiếng Chị Hai hai tiếng Chị Hai, nhưng lại nhấn vào từng chữ Bông – Cúc – Nhỏ khiến người ta nổi da gà. Âu Cảnh Dịch nhuộm tóc vàng óng, bất chấp thầy giám thị suốt ngày định cắt tọc cái đầu hắn đi, suốt ngày hắn cười hi hi, không chịu hiểu ra rằng chỉ một lỗi nhỏ nhất nữa thôi là hắn sẽ bị tổng cô khôi trường.

“Anh Âu, anh làm ơn đừng gọi tôi như thế!” Tôi bỏ chối xuống, lạnh lùng nhìn hắn.

“Bông-Cúc-Nhỏ ๐๙๙๙๙๙๙๙๙๙๙~ Có người nhấn em nàyyyyyyyyyyyyyyy~”

“Anh Âu, có gì nói đi, nói xong thì rút!”

“Ái chà~ Người ta nhấn hộ đại ca nhớ~Đại ca Thành bảo em tan học chờ ở cổng phụ phía Bắc của trường.”

Tôi có thể cảm giác tất cả những đôi tai trong lớp đang dựng lên, “Nghe thấy rồi, Cút!” Trợn mắt lên cho hắn đôi lòng trắng con ngươi, tôi quay về lớp.

Còn có thể nghe thấy hắn ti ti “Đại ca bao nhiêu gái không thèm, lại cứ thích cái con suy dinh dưỡng người bé như quả ót này!”

Tan học, tôi ra cổng phía bắc, Lý Hoa Thành nhảy từ tường rào xuống, cười hi hi vuốt tóc tôi, kéo tôi vào ngực. “Cái gì vậy?”

“Đi ăn cơm với anh!” Anh ta vui vẻ giỡn, tóm đuôi tóc ngắn của tôi.

“Mẹ em mắng!” Tôi lắc đầu, từ chối như mọi ngày.

“Hôm nay sinh nhật anh!”

“Bố em mắng!” Anh ta năm nay sang tuổi mười mấy nhỉ? Đây là câu hỏi đầu tiên của tôi.

“Anh đi xin phép bố mẹ em” Nói xong, anh ta kéo tôi lên xe thật.

“Anh điên à!” Tôi kéo áo lại, không chịu. Thậm chí tôi biết, bố mẹ mà nhìn thấy Lý Hoa Thành, trong nhà tôi sẽ nổ ra một cuộc cách mạng.

“Thế đi ăn cơm với anh”, có lúc, anh ta buống như một con bò.

“Thôi để em về hỏi bố mẹ”, nói xong tôi lên xe, anh ta khoái chí nổ máy, chạy ra đường.

Tôi đã nói dối, mười bốn năm nay, lần đầu tiên tôi nói dối.

Tôi bảo bố mẹ là tôi muốn đi dạo phố với bạn.

Với ai?

Với bạn gái trong lớp.

Về sớm nhé!

Vâng.

Tôi không hiểu vì sao tôi đã lừa dối, tôi không hề thấy đi chơi với Lý Hoa Thành là tội lỗi lớn, nhưng trong tiềm ý thức, tôi không dám nói thật ra. Thay đồng phục, tôi mặc bộ đồ bình thường, ra khỏi nhà.

Lý Hoa Thành đợi ở đầu đường, anh ta rất ít khi lãng vãng gần nhà tôi.

Hỏi anh ta vì sao, anh ta chỉ nói mình không phải người ở đây, sợ làm rầy rà cho tôi.

Lên xe anh ta, tôi nghe thấy tiếng một đàn xe máy đuổi theo sau lưng, ngoái đầu lại, hơn chục chiếc xe máy của bọn Âu Cảnh Dịch chạy theo sau đôi tôi.

Họ đi sau xe Lý Hoa Thành rất xa, đồ đèn đỏ cũng cách hai con phố.

Sau này, tôi mới biết, thì ra tôi và họ là hai thế giới khác biệt hoàn toàn. . .

Tôi chưa từng đi nói Thọ Sơn, giờ được ngắm phong cảnh thành phố Cao Hùng, quả thực rất đẹp.

Tôi có thể thấy rất nhiều đèn, rất nhiều toà nhà cao.

Gió rất to, mấy lần tôi tưởng tôi bị gió thổi ngã, nhưng tôi cảm thấy rất vui sướng, bởi đây là lần đầu tiên tôi được đi chơi cùng bạn bè.

Lý Hoa Thành không nói gì đi đến bên tôi, cởi áo ra khoác lên vai tôi “Muốn về chưa?” Trong hơi thở anh ta có hơi rượu, Âu Cảnh Dịch đã mang đến một đồng bia, tôi nghĩ Lý Hoa Thành đã uống không ít.

Tôi lắc đầu “Thêm tí nữa thôi, ngắm thêm một tí!”

Anh ta cười, trong mắt rất dịu dàng “Được, chờ thêm tí.” Tôi vẫn thấy những lúc ôm tôi, anh ta không giống một đại ca. Chỉ ít cảm giác khác hẳn với người thân ôm tôi. Khác ở đâu thì tôi không biết.

“Ô~ Chị Hai, sinh nhật đại ca, không tặng đại ca gì à?” Tiểu Hồ vung chai rượu từ xa lớn tiếng hỏi.

“Hiển cái hôn, hiển cái hôn!” Rồi thằng Lâm khệnh bắt đầu gào theo.

“Hiển thân, hiển thân!” Âu Cảnh Dịch khốn nạn bắt đầu khích thêm

“Bọn này lảm chuyện quá!” Tôi dựa đầu lên ngực Lý Hoa Thành nói buồn buồn.

“Nào!” Anh ta kéo tay tôi, nhảy qua lan can, trượt xuống sườn núi nhỏ, đến đứng trên một chỗ đất phẳng.

“Bông cúc nhỏ, ngồi xuống đây” Anh ta ngồi phệt xuống, đập đập chỗ bên cạnh.

“Gọi tên em” Tôi dẫu môi, nhưng cũng ngồi xuống theo.

“Bông cúc nhỏ”. Anh ta nói trêu chọc, gọi lần nữa.

“Gọi tên em! Tại sao toàn không chịu gọi tên em?”

“Anh muốn gọi em là Bông cúc nhỏ, vĩnh viễn trong trắng đáng yêu. . .” Thành nói khẽ, không biết nói với tôi hay nói với mình.

“Đành chịu vậy!” Nói đi nói lại vẫn lý do đó

“Giận à?” Thành quay người sang, xích lại gần hơn.

“Đâu có!” Không giận mới lạ.

“Hôm nay sinh nhật anh, cảm em không được giận dữ” Tay vuốt lên má tôi, cười và nói một cách ngang tàng. “Và em còn chưa tặng anh quà sinh nhật.”

“Em có thể cài lên người một cái nơ bướm, tặng em cho anh”. Câu nói này tôi chỉ đùa thôi. Không có ý gì khác, thật sự không có ý gì! Nhưng tôi thấy Lý Hoa Thành có lẽ không nghĩ thế.

Ngẫm nghĩ, sinh nhật anh ta không có quà gì cũng ngại. Tôi lúc đó không có bất cứ một thứ gì có thể tặng, nghĩ ngợi rất lâu tôi mới nói “Nhắm mắt lại”

Thành nhắm mắt. Tôi nghiêng người, khẽ đặt một cái hôn lên má. Như hôn ba tôi thôi, nhẹ và nũng nịu, Thành đối với tôi tốt không kém gì ba.

Thành bỗng mở mắt ra, quai tay ôm ghì lấy tôi vào lòng, tôi không kịp phản ứng đã thấy anh ta cúi xuống áp vào môi tôi.

Tôi không nghĩ ra được cái gì, toàn thân như bị điện giật, ngạt không thở được. Thành buông tôi ra, đặt ngón tay lên môi tôi, nói khẽ “Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?”

“Không hiểu.” Chưa nói thêm đã bị chặn lên môi một nụ hôn khác. Lại gần như ghen thờ.

Tôi cuối cùng đã biết, Lý Hoa Thành khác hẳn ba tôi, anh họ tôi. Bởi họ không hôn tôi thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bông Cúc Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Áp lực kỳ thi cuối cấp rất lớn, tôi lại không còn lòng dạ nào học bài.

Âu Cảnh Dịch suốt ngày vò lấy bài kiểm tra của tôi rồi vui sướng cười hô hố, cho đến khi Lý Hoa Thành xuất hiện, hần mới dứt cơn cười.

Tôi thấy bài vôi của tôi thảm hại dần. Từ người thứ 3 trong lớp tụt xuống thứ 10, kỳ kiểm tra tháng này tụt xuống 15.

Tôi không sợ, dù sao đứng thứ mấy thì cuối cùng cũng chỉ cần thi đỗ Trung học phổ thông là được.

Thầy giáo lại là người lo lắng nhất, suốt ngày kêu sẽ đến nhà tôi thăm hỏi phụ huynh.

Làm một người phải lo âu thay tôi, lại chính là Lý Hoa Thành, kẻ mà óc đã chẳng mang nổi mình óc. Buồn cười chưa.

“Tại sao lại bị điểm kém thế này!” Anh ta nắm bài kiểm tra của tôi tra hỏi bức bối.

“Nếu không thì anh dạy em đi!”

“Em biết là anh không biết gì!” Anh ta trả lại bài kiểm tra cho tôi.

“Thế thì đừng mắng em, ba mẹ em chửi đã đủ rồi!”

“Anh không phải ba em!”

“Em biết”. Anh ta lại thế rồi, giữa thanh thiên bạch nhật hôn tôi. Cho đến lúc thầy giám thị tức giận đứng đứng chạy thẳng từ tầng ba xuống thét: “Lý Hoa Thành. Cút cho tôi về trường bên kia!”

Thành giờ ngón tay giữa lên chế nhạo thầy giám thị. “Anh về trường đây, học tốt nhé!” Tay nắm túi sách chuẩn bị về lớp.

“Thế còn anh” Tôi nhướn mày, hỏi lại.

“Anh không học nữa, hết học kỳ này anh nghỉ học luôn.”

Không học, vì sao, anh ta không học hết cấp ba, bố mẹ anh ta nghĩ sao? Không học hết cấp ba thì làm sao vào được đại học? Làm sao đi xin việc được?

Bỗng nhiên tôi thấy Lý Hoa Thành cách tôi ngày càng xa hơn một chút.

Lúc tan học, ba chiếc xe máy chạy vào sân trường, nghe thấy những tiếng làm tôi sợ hãi.

“Gọi con nào là Hoa cúc nhỏ ra đây cho tao!” Học trò trường nữ trung học Tam Tín, tóc ngắn uốn, mặt trang điểm đậm.

Ngồi từ trong phòng học cũng có thể nghe thấy tiếng hét, tôi đứng dậy định ra ngoài xem có việc gì, Tiểu Hoa ngồi cạnh tôi dúi tôi xuống, lắc đầu, Hoa là một tiểu đệ dưới tay Lý Hoa Thành, bình thường đối xử với tôi khá tốt.

“Chị Hai, đừng ra đấy!” Hoa cản, tay thực vào cặp sách tìm hung khí, đưa mắt sang thằng Bé ra ám hiệu.

“Vì sao?” Đây là trường tôi, chả lẽ ai dám ăn thịt tôi? Mà tôi đâu có làm gì đắc tội với cô ta.

“Chờ đại ca đến.”

“Không!” Tôi hất tay nó ra, bước ra ngoài.

“Mày à?” Ba đưa con gái vây lấy tôi, mặt hung hãn.

“Đồ mất dạy!” chưa nói hết, đã tới tát cho tôi cái tát mạnh như trời giáng.

Tôi đau quá nhắm nghiền mắt, không hiểu vì sao bị đánh. Tôi chưa gặp cô ta. Cô gái đánh tôi hét lên: “Đồ dê tiện, bà mày Thẩm Nhã Dung đây mà mày dám cướp bồ hả?” Nói xong một tay túm mái tóc ngắn của tôi, dúi mạnh, tôi đập đầu xuống đất.

Thẩm Nhã Dung? Tôi chưa hề nghe cái tên này. Tôi cũng không hiểu tôi cướp bồ nó bao giờ.

Tôi lăn sang bên rồi bò dậy, tôi không thích bị người khác đánh. “Mày làm gì đấy?”

“Làm gì? Rạch cái mặt mày ra!” Tay nó vỗ tôi, nắm móng tay dài sắc nhọn cào lên mặt tôi, tôi vội né, nhưng không kịp. Má trái đau rát, máu chảy xuống đất.

Tôi nhìn máu, giận dữ đấm trả, cô ta kêu lên thê thảm, rồi ngã xuống. Tôi nhìn vết thương to bằng đồng xu trên mặt cô ta, ngạc nhiên không hiểu vì sao.

Nhìn kỹ, thì ra chiếc nhẫn của Lý Hoa Thành tặng tôi cũng đã dính máu.

Trời ơi! Sao lại thế này?

Chóp mắt, một đứa con gái vực Thẩm Nhã Dung dậy, ba đứa còn lại giữ chặt tay tôi, lại cho tôi một cái tát nữa.

Cái tát này có vẻ quá nặng, tôi xây xẩm và lại lao đảo ngã.

Nghe có người gọi “Bông cúc nhỏ!” tôi ngoái nhìn Lý Hoa Thành đang sai bước chạy tới, phía sau là Âu Cảnh Dịch, Vương Trung Khải và một lũ thân cận với Thành, mặt anh lạnh lùng như làn nước lạnh cứng.

Lý Hoa Thành đỡ tôi dậy, sờ lên mặt tôi hỏi: “Em có sao không?”

Những người khác vây lấy lũ con gái.

“Không sao, anh xem Thẩm Nhã Dung, cô ta nặng lắm, em lỡ tay!”

Tôi thật sự không cố tình đánh cô ta bị thương, đó là do cô ta đánh tôi trước.

“Sao em ngốc thế!” Anh ta ôm tôi, hôn lên nước mắt và máu trên mặt tôi, ngoái lại bảo Âu Cảnh Dịch:

“Tay, tao cần bàn tay của nó!”

Tôi không thật hiểu, nhưng tôi có thể lờ mờ đoán ra ý Thành.

“Lấy tay cô ta làm gì?” Tôi vội vã giữ Thành.

“Chuyện của anh!” Anh ta cởi áo lau máu trên mặt cho tôi.

“Đừng, anh Thành, em không muốn anh hại cô ta, cho cô ta đi đi, em xin anh!”

Có lẽ lời tôi nói làm bọn Âu Cảnh Dương lưỡng lự, nhìn tôi ra vẻ không hiểu. Lý Hoa Thành nhìn tôi rồi quay sang bảo:

“Thẩm Nhã Dung, mày nghe đây này, bông cúc nhỏ là của tao, hại cô ấy nữa, lần sau tao giết mày!”

“Nghe rõ chưa hả? Cút!”

Âu Cảnh Dương miễn cưỡng mở lối cho Thẩm Nhã Dung và lũ con gái xiêu vẹo đi ra.

Nhìn gương mặt Lý Hoa Thành lạnh lùng, tôi phát hiện, anh ta đã trở thành một Lý Hoa Thành không giống như tôi từng quen. . .

“Con gái, lại đây!” Tôi vừa vào đến cửa, ba tôi ngồi trên sofa gọi.

“Sao ả!” Tôi cúi đầu, che đi phía mặt sưng vù, trong lòng thầm nghĩ, thôi hỏng rồi.

“Nhà trường gọi điện đến báo, con đánh nhau!”

“Làm gì có ả!”

“Đạo này con chơi với thằng mất dạy nào đấy hả?”

“Anh ấy không phải mất dạy!” Tôi bức bối với cách ba tôi nói, nên lớn tiếng cãi.

“Tao bảo mày, đừng có tưởng lớp 9 rồi thì tao không quản lý mày.

Từ ngày hôm nay trở đi, cấm ra khỏi nhà, đi học tao chở mày đi. Còn thằng khốn kia cút ra xa ngay, tao cấm không cho gặp mặt, nghe rõ chưa hả?” Ba

tôi đứng hằn dầy, mặt nghiêm khắc.

“Ba không có quyền cấm con!” Tôi kêu to.

“Mày... mày đồ mất dạy!” Bóp một phát, ba tôi cho tôi một cái tát.

Tôi sững sờ, hôm nay tôi bị đánh chưa đủ sao? Ngay cả ba tôi cũng tát tôi? Tôi roi nước mắt. Tôi

hét lên với cả mẹ vừa đi từ bếp ra: “Con ghét ba mẹ! Ghét ghét ghét ghét!”

Nói xong, tôi chạy lên gác, khoá chặt cửa phòng lại khóc thất thanh.

Lý Hoa Thành, Lý Hoa Thành, em nhớ anh quá! Anh đang ở đâu? Lý Hoa Thành!

Đêm đó, tôi cuối cùng đã biết Lý Hoa Thành là ai.

Anh ta là người con trai tôi yêu, là người tôi không nên yêu, nhưng tôi đã yêu.

Tôi bị cấm cửa, ngoài lúc đi học, tôi không được ra khỏi nhà.

Lý Hoa Thành hình như cũng biết việc ở nhà tôi, anh ta không đi tìm tôi, chỉ sai Âu Cảnh Dịch lượn qua khỏi cấp 2 xem tôi.

Tôi cũng không thể đi tìm anh, bởi ba mẹ tôi yêu cầu giáo viên không cho tôi đi ra khỏi lớp.

Cứ như thế ba tuần lễ, tôi chỉ cảm thấy như mỗi tế bào trên người tôi đang chết đi, linh hồn cũng bị câu rút đi. Còn lại chỉ là một cái xác của tôi... Tôi khóc, tôi gào, tôi đập phá đồ đạc trong

phòng, tôi hất đổ, nhưng bố mẹ tôi không hề lay chuyển, chỉ càng giữ chặt tôi hơn, càng không rời tôi nửa bước.

Sau đó, tôi dứt khoát khoá chặt tôi trong phòng, không đi học, cũng không ra khỏi phòng. Suốt ngày tôi chỉ giấu mình trong căn phòng u tối khóc than.

Nước mắt cạn đi rồi, chỉ còn lại nước nỡ, tôi phát hiện, tôi sắp sửa chết đi rồi. Tôi sắp bị nhớ nhung dày vò cho tới chết rồi.

Và như thế, tỉnh dậy khóc, khóc thối chìm vào giấc ngủ. Không biết đã qua bao lâu bao lâu.

Tối hôm đó, tôi ngồi dậy, đi đến trước bàn nhìn tờ lịch, tôi mỉm cười.

Một tháng rồi lần đầu tiên tôi cười, bởi tôi phát hiện ra hôm nay là sinh nhật tôi, tôi tròn mười lăm tuổi.

Một khao khát muốn gặp Lý Hoa Thành dâng lên đầy trong tôi, tôi cảm giác sắp không thể tự kiềm chế nổi bản thân, tôi thu xếp lại bản thân.

Một giờ sáng... lên ra khỏi cửa... tôi thật ngốc, cả một tháng nay tôi chỉ biết khóc, không biết trốn.

Gọi một taxi, tôi đi đến một tiệm xăm mình mà Lý Hoa Thành từng dẫn tôi qua.

Rời khỏi tiệm xăm mình đã hơn 2 giờ sáng, tôi đi thất thểu, muốn gặp anh, nhưng không biết anh ở đâu.

Tôi không biết nhà anh ở đâu, tôi phát hiện ra tôi chả biết cái gì cả.

Hai chiếc mô tô ào ào phóng qua tôi rồi dừng lại, “Em gái, đi chơi không em?”

“Đêm nay đưa ở đâu?” Tôi hỏi, nhìn họ.

Họ bắn khoản, rồi cười khà ó “Đường Trung Chính, vừa bắt đầu, đi không em? Để anh chở em”

“Được!” Tôi dứt khoát leo lên một chiếc xe, tôi biết, Lý Hoa Thành nhất định đang ở đó.

Người chở tôi tay lái rất lẹ, vừa lượn vừa hỏi “Em đi tìm ai? Nếu không có bạn thôi cứ để anh chở nhé!”

Tôi biết lũ đua xe thích có một cô gái ôm eo phía sau để làm màu.

“Đêm nay đồng lắm à?”

“Đội xe Hoà Long và Thanh Hồ đưa đêm nay, phải một hai trăm xe! Em tìm người đội nào?”

Tôi không biết Lý Hoa Thành đội nào, tôi chưa nghe anh ta kể, chỉ biết lác đác.

Một lát sau đã đến đường Trung Chính, Luân nhìn đồng hồ “Có lẽ chỉ năm phút nữa đội xe đến! Em đứng sát lề đường một tí, đừng để xe nó chệch chết!”

Anh ta châm điều thuốc. “Sắc mặt em sao mà ghê thế, sắp chết rồi à?”

Tôi không để ý lời anh ta nói, tôi chỉ nhìn về phía trước, chốc lát một đoàn đèn pha mô tô loang loáng lao tới từ phía xa. Sau đó là những tiếng máy xe, chớp mắt, mấy chục chiếc mô tô vọt qua.

Nhiều xe quá, tôi làm sao tìm được Thành? Cấn chặt răng, tôi chạy ra giữa đường, muốn xem thật rõ từng chiếc xe.

Luân gào lên kêu tôi trở lại, nhưng đã ko kịp rồi.

Tôi nghe thấy tiếng chửi rủa, tiếng phanh xe, tiếng xe đâm sầm vào nhau bên tai.

Tôi mở to mắt muốn tìm Thành ở đâu, nhưng tôi lại không thấy gì, ngoài ánh đèn xe tôi chả thấy gì.

Đột ngột một chiếc xe phanh gấp ngay trước mặt tôi, thân xe nghiêng xuống, như thể cây một đường thẳng tắp vào thẳng tôi, nhưng đến trước mặt tôi một mét thì dừng sững lại. Người lái bị văng ra lộn hai vòng rồi đứng dậy, vớt mũ bảo hiểm, giận dưng dưng chạy ra chỗ tôi.

“Đm, mày muốn chết à con rồ? Tổ sư mày đứng chỗ này à... Bông cúc nhỏ?”

Tôi nhắm chặt mắt định chịu đựng cú đâm nộ khí xung thiên của hắn, tự nhiên nghe gọi tên mình, tôi mở mắt ra, hoá ra là Âu Cảnh Dịch, hắn bị ngã mặt mũi bầm dập, tay đầy máu, tôi thất kinh kêu lên:

“Em xin lỗi, xin lỗi...” Chân mềm nhũn, tôi ngồi khụy xuống.

Âu Cảnh Dịch vội vã chạy tới đỡ tôi, vừa chạy vừa kêu to “Call anh Thành ngay, bảo đại ca quay lại đây, mau lên mau lên, bảo là chị Hai đang ở đây!”

Vừa nghe tiếng kêu, những xe đang lẩn lộn dọc đường bỗng dừng cả lại (ôi cái cảnh này sao quen thuộc với tớ quá... nhớ đội xe tớ – cũng là đội xe mang tên “cầu Trung Chính” nhưng là ở huyện Đài Bắc, ko phải Cao Hùng)

Những xe phía sau chạy tới cũng dừng lại. Một thoáng chốc, đường Trung Chính thành bãi đậu xe, hơn trăm xe đậu hẳn hoặc chạy vòng tròn.

“Họ... họ sao lại dừng hết cả lại?”

Âu Cảnh Dịch đỡ tôi ngồi lên mặt đường nhựa “Vớ vẩn, nửa đội xe là của đại ca, bọn kia không dõ lại xem chị Hai thì định làm gì?”

“Anh ấy ở... ở đâu?” Tôi hoa mắt choáng váng hỏi, bao nhiêu nước mắt mấy ngày trời, đã khiến tôi suy kiệt thể lực hoàn toàn.

“Đại ca không biết đã chạy đến quãng nào rồi... trời! Bông cúc nhỏ, đừng có dại thế này. Cô chết rồi thì đại ca chém chết chúng tôi cho chôn cùng!”

Anh ta nói gấp gáp, tôi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, nghĩ đến Thành sắp đến, tôi lại cố mở mắt ra.

Đường phố đêm xuất hiện tiếng xe ầm ầm, rồi một lũ người xôn xao bảo “Đại ca Thành tới!”

Lý Hoa Thành đã đến.

Tôi thấy chiếc xe lao đến như thể mất lái, khi xe chưa kịp dừng lại, người trên xe đã nhảy bổ xuống, một tay gỡ mũ bảo hiểm, dưới mũ là Lý Hoa Thành, chỉ thấy gương mặt anh tái xanh, chạy tới tôi.

Sao mặt anh trắng thế, hay là bị ốm? Tôi đẩy tay Âu Cảnh Dịch ra, đi vội tới với anh, anh kêu lên “Bông cúc nhỏ!”

Tôi dồn hết sức lực lao tới, ôm chặt anh. Anh cuống cuống lo âu hỏi: “Em ra đây làm gì?”

Tôi cố nở nụ cười “Em... em rất nhớ anh!” Đã mấy tháng trời cạn kiệt sức lực, nói nốt câu đó, tôi mềm nhũn cả người, mắt tối sầm, rơi vào trong lòng Thành.

Tôi cuối cùng... đã quay về với vòng tay ôm của Thành.

Hôm đó, tôi ngủ thiếp đi trong vòng tay của Thành.

Khi tỉnh dậy, căn phòng toàn màu đen, tôi lơ mơ nhìn thấy Thành ngồi bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời hút thuốc.

Tôi lật chăn ra, anh ngoái đầu lại vớt điều thuốc trên tay, đi tới ôm tôi đặt lên đùi anh. “Đỡ chưa em?”

Tôi gật đầu, chúi người vào ngực anh, nghe thấy con tim anh đập thình thịch, chỉ có nhịp tim anh đập mới khiến tôi yên tâm, cho tôi biết, tôi còn sống...

“Em gầy đi!” Anh ngửa cằm tôi lên, nhìn tôi nói diêm dăm

“Chỉ vì anh!” một câu nói, đã gộp tất cả tình yêu của tôi, Thành ôm chặt tôi, mím môi không nói. Rất lâu sau anh mới than “Em trốn ra thế này ba mẹ em lo lắng chết!”

“Không bao giờ, họ đâu quan tâm em sống hay em chết!”

“Đừng tùy tiện thế, ngủ đi, mai anh dẫn em về nhà!” Nói xong Thành đặt tôi xuống, định đắp chăn cho tôi.

“Đừng, em sẽ không bao giờ về nhà nữa!” Tôi túm lấy áo anh, kêu to. “Em ghét ba mẹ em, em ghét họ!”

“Ngốc, nếu em giống anh, ba mẹ chết hết, thì sẽ chẳng thấy ba mẹ là đáng ghét nữa!” Tôi không hề biết Thành là một đứa trẻ mồ côi.

Trong bóng tối, tôi dường như phảng phất thấy tiếng thở dài, anh lẩm bẩm:

“Ba mẹ chỉ mong em tốt, anh không phải người đang hoảng, theo anh sẽ khổ lắm”.

“Trong tim em, anh tốt đẹp nhất”. Tôi ôm chặt Thành, tự hôn lên môi Thành, một cái hôn vụng về.

Hai tay Thành co chặt, cúi đầu nòng nhiệt đáp trả, trong bóng tối không một tiếng động, chỉ có tiếng tim đập của hai chúng tôi, tiếng than dài.

Rất lâu, anh mới miễn cưỡng rời tôi ra “Ngủ đi!” Nói xong, anh đứng dậy đi ra.

“Vì sao anh không cần em?” Tôi kéo anh lại, bắt đầu vô cớ rơi lệ.

“Không phải không cần, mà là không thể”. Thành quay đầu đi, cố ý mặc kệ nước mắt tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ nói buồn phiền. Tôi mím môi, không nói một lời, anh cũng không nói gì lẳng lặng ra khỏi phòng.

Nhìn theo lưng anh, đột nhiên cảm thấy, tôi không thể để anh đi, anh là người đàn ông của tôi, của tôi!

Tôi đưa tay cời từng hạt nút áo trước ngực, cời chiếc áo, gọi anh: “Lý Hoa Thành, anh quay lại đây!”

Anh dừng lại, quay nhìn, đột nhiên hít thở mạnh, cứng giọng lại: “Em làm gì đấy?”

Tôi rời khỏi giường, đi đến bên anh, vừa đi vừa kéo dây áo lót xuống: “Em làm gì, anh hiểu chứ!”

Thành lùi về cửa, mặt trắng bệch ra, như thể nhìn thấy quái vật, lắp bắp: “Em... ngực em...”

Ngực tôi xăm một bông cúc cánh mỏng vàng rờ, là tôi đã để người thanh niên ở tiệm xăm đặt từng mũi xăm, từng mũi kim lên da tôi xăm nên, vừa xăm anh ta vừa căn nhắc: “Đại ca Thành chắc chắn sẽ chém chết tôi!”

“Em xăm đấy, hôm nay vừa xăm”. Nói xong, tôi đi tới, tự buông mình vào lòng Thành, anh run rẩy ôm tôi.

“Em ngốc quá, học người ta xăm mình làm gì...”

“Lưng anh cũng có hình xăm, em nghe Âu Cảnh Dịch nói thế, cho em xem đi nào?”

Nói xong, tôi thô lỗ tự tay cời áo Thành xuống, nhìn lên ngực anh, từng vết từng vết sẹo, như mạng nhện bị chặt ra một mảnh vá lên ngực anh ngang dọc, đó là những vết bị dao rựa chém. Anh đẩy tôi ra, thở dài: “Em có biết em đang làm gì không? Mặc áo vào ngay!”.

Anh vừa nói dứt khoát và gấp gáp vừa như phảng phất chịu đựng cảm giác đau khổ. Tôi biết hơi thở dài gấp gáp đó là gì, tôi là bông cúc nhỏ, nhưng tôi đã học lớp 9. Chuyện nam nữ, tôi không phải là không biết gì.

Chỉ ít, tôi đã hiểu nỗi gấp gáp của anh. Đó là một thứ dục vọng, một thứ dục vọng thú tính.

“Em không đâu, em cần anh, anh là bồ em, bọn Âu Cảnh Dịch đều nói vậy, sao anh lại không cần đến em?”

Tôi lại ngã vào Thành, ôm chặt anh, tay anh run lẩy bẩy.

“Anh phải chém chết chúng nó!” Anh nghiến răng nói, nhìn tôi rồi cúi xuống hôn. Hôn bắt đầu từ mặt, như mưa, hôn lên bông cúc trên ngực tôi.

“Đau?”

Tôi trả lời bằng run rẩy.

Đêm đó, Lý Hoa Thành đã xuyên sâu vào số phận tôi.

“Mày chết dấp ở đâu về?” Vừa về nhà, ba tôi đã hét lên ngoài phòng khách. Tôi im lặng lên gác,

nhánh chóng thu xếp đồ dùng, cổng một ba lô duy nhất, tôi xuống nhà.

“Mày, đồ con bất hiếu, dám đi thì đừng có vác mặt về!”

Ba tôi phần nộ tóm lấy tôi, lắc tôi, dường như định bóp vụn tôi.

“Con sẽ không bao giờ trở về!” Tôi lạnh lùng nhìn ba.

“Mày dám bỏ nhà đi, tao sẽ đi kiện thẳng khôn đó dụ dỗ trẻ vị thành niên, để tao xem mày dám đi đâu!”

Mẹ tôi khóc, gỡ bàn tay ba tôi đang bóp chặt vai tôi, ba tôi trái lại như một con dã thú phát điên, định đập chết tôi.

“Ba đi kiện đi, con đảm bảo với ba, trở về nhà này không phải là con đâu, mà là một cái xác chết!”

Tôi đẩy tay ba, ra đi khỏi ngôi nhà không ngoái lại, tạm biệt... Nhà, tôi ngoái lại, lạy một lạy cái cửa. Tạm biệt nhà mười lăm năm, tôi đi theo hạnh phúc của tôi, hạnh phúc tôi muốn có đây.

Tôi nhìn Lý Hoa Thành ngồi trên xe máy hút thuốc, tôi mỉm cười. Nhìn xem, đó là hạnh phúc của tôi.

“Tôi yêu một người làm tôi quên chính bản thân mình, tôi cứ tưởng đó là thế giới mà tôi khát khao...” Bông cúc nhỏ hát khẽ.

“Đã nghe bài hát này bao giờ chưa?” Bông cúc nhỏ hỏi tôi.

“Nghe rồi, bài “Đêm đen” của Tôn Yến Tư, hay lắm!” Tôi chớp mắt cười trả lời.

“Năm đó, tôi đúng là như thế, đã bỏ nhà ra đi trong tình cảnh ấy...” Bông cúc nhỏ dụi mắt thuốc, mắt nhìn mông lung ra phía trước.

“Rồi sau đó thì sao?” Tôi gõ bàn phím, hỏi tiếp.

“Rồi sau...” bỗng nhiên cô căng mắt, lạnh lùng, nhớ về khoảng mười lăm tuổi năm ấy, cô và Lý Hoa Thành chạy trốn, năm cô đi tìm hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Bông Cúc Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Miễn cưỡng tốt nghiệp cấp hai, tôi đương nhiên không thể vào Trung học. Lý Hoa Thành cũng không vui, định ép tôi thi lại lần nữa. Mỗi khi anh lôi việc đó ra, tôi cười gian xảo, tự cười dân áo quần, anh chỉ còn cách không bao giờ dám đề cập nữa.

Những ngày thật vui sướng! Thật đó, rất chiều tôi, rất nịnh tôi, những gì tôi muốn anh đều cho, mà tôi nào muốn gì nhiều, chỉ muốn anh ở bên tôi.

Tôi từ bông cúc nhỏ biến thành người đàn bà của đại ca, những người gặp tôi giờ đều chào chị Hai.

Tôi chưa bao giờ đánh ai, nhưng giờ cũng tự xưng thành chị Hai đầu đàn. Dưới tay tôi là một lũ người, nhưng chính tôi cũng không hiểu vì sao họ nghe lời tôi, cả những cô gái lớn tuổi hơn tôi, cả nhỏ tuổi hơn tôi, tính khí đều dữ dội hơn tôi, họ đều là đàn bà của Âu Cảnh Dịch.

Lý Hoa Thành rất ghét đám hỗn tạp đó cứ đi theo tôi, bảo bọn họ sẽ làm hỏng em, tôi cười anh, người làm hỏng tôi là Thành chứ ai.

Lý Hoa Thành bảo vệ tôi rất chặt chẽ, trừ khi có việc, nếu không Thành không bao giờ vứt tôi cho đám thủ hạ, anh luôn đi cùng tôi, kể cả ở nhà cùng tôi.

Sau này đám hỗn tạp của Âu Cảnh Dịch nói, tôi mới hiểu, thì ra Lý Hoa Thành sợ tôi bị đối thủ bắt cóc.

Lý Hoa Thành không có nhược điểm, giờ đã có rồi, đó là lời của ông trùm nhận xét. Nhược điểm của Thành là đàn bà, là đoá cúc mông hể động vào là đập nát kia.

Câu nói này, tôi chỉ nghe một lần, bọn Âu Cảnh Dịch đã bị Lý Hoa Thành chửi tan nát như chó.

Hỏi nghĩa là sao, anh nói không sao... Hơn một năm đi theo Lý Hoa Thành, tôi không hề bị ảnh hưởng mấy, tôi vẫn là đoá cúc. Trong đêm tối, hoa cúc không bị vấy bẩn, cái thay đổi, có chăng chỉ là những đục vong của đàn ông đàn bà.

Đã có lần đầu tiên, anh không còn như ngày xưa, ngay cả chạm cũng không dám chạm, anh dường như mỗi lần thêm, đều lập tức... Ngay cả khi vừa về chưa thay đồ, ngay trong phòng khách.

Tôi không phản đối, tôi chỉ cảm thấy hạnh phúc, thật sự hạnh phúc rồi cũng đã tới...

Ngày sau mới hiểu, đó chỉ là sự bắt đầu, những đêm tối bắt đầu mờ.

Anh trở mình nhìn tôi, nhìn tôi mắt vẫn dịu dàng, cái nhìn vẫn như xưa, tưởng dịu đến nỗi có thể hoà tan tôi... Bàn tay vuốt ve lưng tôi, như dỗ em bé.

“Mai đi với anh đến Ngũ Lý” anh nói.

“Đi làm gì?” Nhắm mắt, không muốn nói chuyện, anh ấy khoẻ, chứ tôi sức đâu đi xa.

“Đi gấp đại ca Long”

“À?” Anh chưa từng nói với tôi những chuyện nội bộ giang hồ, cũng không cho bọn Âu Cảnh Dịch nhắc gì bên tai tôi.

“Đại ca của anh.”

“Anh không phải đại ca ư?” Cái lũ theo đuôi kia không phải toàn kêu đại ca đại ca sao?

Anh cười khẽ, vuốt ve tóc tôi, “Đó là bọn Âu Cảnh Dịch gọi chơi anh thôi, còn đại ca Long là người đã nuôi anh khôn lớn.”

Tôi mơ hồ không hiểu anh nói gì, chỉ muốn ngủ.

Dịch lại chỗ nằm, tôi chui vào góc ấm trong ngực anh, hít một hơi, cho cơn ngủ của mình thoải mái,

không kháng cự nó nữa.

“Lạc Tâm, cô bảo, tình yêu đáng giá bao nhiêu?” Bông cúc nhỏ nhìn lên mặt bàn, hỏi tôi.

“Tình yêu?” Tôi nhìn màn hình, vừa sửa chữ gõ sai vừa cười “Đáng giá bao nhiêu á, tôi quyết định thành tiểu thuyết gia điểm tình đây! Tình yêu với tôi hả, là quan trọng nhất”.

“Thật không?” Bông cúc nhỏ nói giọng xa vời, lạnh lùng. Cô ngược nhìn tôi “Thời bọn tôi lúc ấy, tình yêu là mạng sống...”

“Còn bây giờ?” Tôi gõ bàn phím, nhìn cô hỏi.

“Giờ ư?” Bông cúc nhỏ mắt trống rỗng, phảng phất như bị tôi hỏi một câu khó, chẳng cách gì trả lời...

Cái gì là đen tối? Giờ tôi mới biết, thế giới của Lý Hoa Thành là đen tối...

Trong pub đèn rất tối, chỗ nào cũng nồng mùi rượu và thuốc, sô pha là người đàn ông vết đen, và những người đứng cũng chật toàn đàn ông.

Chỉ có tôi, và người đứng bên người đàn ông mặc bộ vét đen là phụ nữ, tôi lo âu dựa vào Thành, tôi không quen ai.

Âu Cảnh Dịch đều ở ngoài, không được vào. Vì sao, tôi không biết...

“Chào đại ca Long đi!” lần đầu tiên Thành không nắm tay tôi, kệ tôi như con nhặng xanh chả biết nên bay ra chỗ nào...

“Anh Long” tôi cúi gầm xuống lí nhí.

“Hoa Thành, hai đứa ngồi xuống đi!” Người đàn ông nói.

Thành kéo tôi ngồi xuống, tôi cảm giác hơn chục đôi mắt đều nhìn tôi, như thể tôi khác loài, không cùng loại với họ.

“Không phải là người trong hội à?” Đại ca Long hỏi.

“Không!”

Tôi có thể cảm giác được đại ca Long đang đánh giá tôi.

“Bấy thế này, mày không sợ lên giường bị nó đè à?” Nói xong, lũ đàn ông bên cạnh cười ha hả, cười đến mức tôi luống cuống, muốn bỏ chạy.

Tôi biết Thành hơi cứng người lại, tôi định ngược lên nhìn anh, người đàn bà ở bên cạnh đại ca Long bảo:

“Anh Long, khỏi bắt nạt cô bé đi. Em bé, em mấy tuổi?”

Nghe tiếng nói cất lên, tôi không biết nói gì, cảm giác Thành lắc tay tôi, tôi mới buồn buồn bảo: “Mười sáu!”

“Hoa Thành, mày dụ dỗ con nít à?” đại ca Long lại chen vào.

“Thích rồi, chả còn cách nào khác.” Cuối cùng Thành đã trả lời, đôi chút lạnh nhạt.

“Đừng có phiền phức là được” đại ca Long cũng nói lãnh đạm.

“Không đâu!”

“Em bé, chị là Lam, thế em là gì?” Lam hỏi.

“Bông cúc nhỏ” Tôi chưa kịp nói, Lý Hoa Thành đã trả lời.

“Thằng cu sao mày cứ bướng như bò thê hã, tao hỏi con bò mày chứ không hỏi mày, làm gì mà cứ như thê tao sắp ăn thịt nó ấy hã?” Lam cười.

“Hoa Thành, mày 20 tuổi chưa? Tao định giao Ngũ Lý cho mình gánh gồng!” đại ca Long nói.

“Bông cúc nhỏ, ra đây, cho bọn đàn ông nói chuyện, chị em mình tìm chỗ khác!” Lam đứng dậy, đưa tay cho tôi.

Tôi rút lại, nhìn Thành, trong mắt anh có chút khó chịu, nói khẽ. “Em đi với chị Lam đi, anh có việc với đại ca, tí nữa anh sẽ đi tìm em”.

Tôi vẫn đứng yên chỗ cũ, tôi không quen gần người lạ, nhất là những người chỉ nhìn một cái là thấu tôi. Đại ca Long tỏ vẻ không hài lòng, Lý Hoa Thành đẩy tôi thêm một cái, nhần nại nói “Anh xong nhanh thôi!”

Chả còn cách nào khác, tôi cắn môi, đi theo chị Lam sang gian khác. Khi đóng cửa phòng lại, tôi còn nghe thấy tiếng đại ca nói “Yếu ớt như thế thì mày mệt lắm...”

Tôi không nghe thấy Thành trả lời, cánh cửa đã đóng trước khi Thành trả lời.

Làm anh mệt mỏi? Tôi sẽ là gánh nặng cho anh? Tôi không hiểu...hỏi đó tôi còn chưa hiểu...

“Mày và Hoa Thành làm sao quen nhau vậy?”

Lam kéo tay tôi sang gian phòng bên cạnh, trong đã có ba bốn đứa con gái tuổi xấp xỉ tôi, họ thấy chị Lam vội vã chào.

“Em... em từng cứu anh ấy!” Khi anh bị đánh toi tã, khi chút nữa là anh chết trong ngõ tối.

“Ồ... thảo nào thằng đó thích mày thế!” Lam liếc nhìn tôi.

“Mày đúng là dễ thương thật!” Chị ta cười bẹo má tôi, tôi hơi khó chịu né đầu, với những người thế này tôi không hề có cảm tình.

“Mày sợ người lạ đúng không?” Lam cười về bất cần đời. “Hỏi tao tuổi bằng mày, tao cũng ghét đàn bà lớn hơn bẹo má tao!”

“Không phải em nghĩ thế.” Thực ra nhìn Lam không già, tôi cảm thấy chị ta nhiều nhất là cỡ ba chục.

“Không sao, sau này có gì cứ tìm tao, Hoa Thành bắt nạt mày, cũng cứ tìm tao! Thằng đó đẹp trai, mày nên giữ lấy nó!”

“Lý Hoa Thành không bao giờ như thế!” Anh ấy là hạnh phúc của tôi, tôi cũng là hạnh phúc của anh, anh sẽ không bao giờ bỏ đi.

Lam cười lớn, cười một cách kẻ cả: “Ồi tuổi trẻ thật thú vị!”

Lam có vẻ hoà nhã, ít ra còn hơn đại ca Long và bọn đàn ông, không dùng ánh mắt dị biệt nhìn tôi.

“Vì sao mọi người không thích em?” Tôi lấy dũng khí hỏi.

“Không phải là không thích, chỉ có điều mày gây thơ quá, dễ bị người ta bắt nạt!” Lam thờ dãi.

“Lý Hoa Thành sẽ bảo vệ em...” Vì sao họ đều nói tôi yếu đuối? yếu đuối thì sao? Đã có Thành, ko phải thế sao?“

Vấn đề ở chỗ, nó mất quá nhiều thời gian để bảo vệ mày”. Lam nhú mày lại “giờ nó đã là thù lĩnh, từ sáng đến tối chỉ chạy theo một con đàn bà, sẽ có chuyện!”

Tôi không hiểu câu đó, thù lĩnh cái gì?

Lý Hoa Thành đã bỏ học một năm nay, trường học không còn là nơi anh dung thân nữa! Suốt một năm nay, anh chỉ đôi khi đi ra quán Karaoke, bar chơi, cũng rất ít khi thấy anh đưa xe, thế thì anh thù lĩnh gì?

Lam nhìn tôi khó hiểu, lại cười lên: “Không sao, chị thích mày. Mày theo chị, từ từ chị sẽ dạy!” Cái cười của Lam làm tôi bất ổn. Tôi phải học gì? Lý Hoa Thành giờ đang làm gì? Bỗng nhiên, có chút ngạt thở. Tôi cảm giác, dường như đang đắm vào một vòng xoáy, sao sâu thế... sao đen thế... không thể ngóai đầu.

Tôi cuối cùng đã biết Thành làm gì, anh ta là côn đồ xã hội đen cai quản khu Ngũ Lý, dưới tay hơn trăm thằng, giúp đại ca Long quản lý các vũ trường, quán Karaoke, KTV trên địa bàn...

Tôi cũng biết vì sao anh lo lắng về tôi đến thế, những vết thương mới mọc trên người anh, tôi biết năm ba bữa công việc của anh lại động tới dao súng.

Có lúc tôi đã khóc thay anh khi băng vết thương, anh vẫn còn giữ được bộ mặt hí hờn giữ tay tôi, bông cúc nhỏ, kêu đi kêu lại bông cúc nhỏ, cứ như những vết chém trên người là giả vờ.

“Còn đau không?” Tôi thay băng mới, hỏi khẽ. Phát hiện đã mấy tháng nay tôi học được nghề mới, là rất biết cách băng bó. Bọn Âu Dương Dịch thỉnh thoảng cũng các cô đòi tôi băng bó hộ.

Anh lắc đầu, kéo tôi ngồi lên, tay trái ôm eo tôi: “Em đẹp lắm...” anh ngửi hít cổ tôi, nói đùa.

“Vết thương chưa khỏi, không được!” Tôi đẩy anh ra, nghiêm mặt nói.

“Hôn anh đi.” Anh kéo tôi lại trước mặt, nhìn tôi, ánh mắt trở nên sâu và thật.

“Anh buồn cười thật đấy.” Tôi né đầu, hơi dỗi.

“Bông cúc nhỏ, hôn anh.” Thành lại kéo tôi lại, hai tay ôm chặt tôi.

“Vì sao?” Sao hôm nay anh lạ thế...

“Chỉ có mỗi em, mới làm anh biết anh vẫn còn sống...” Thành gạt mớ tóc trước trán tôi, nói âm ỉ.

Cảm thấy muốn khóc quá, tôi thì nào khác gì anh? Chỉ có Lý Hoa Thành mới làm tôi cảm giác mình vẫn còn đang sống, anh là tâm thế giới của tôi.

Tôi đưa đôi môi tới, thành thật hôn lên, cho anh biết, tôi yêu anh biết bao, cần anh biết bao.

Anh dùng đôi môi lạnh băng không chút hơi ấm, dịu dàng đáp trả, chờ cho đến khi trái tim đập bình tĩnh lại, tôi rời khỏi nụ hôn, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Bọn họ, họ không thích em...”

“Không sao, anh thích em là đủ.” Anh mon man tôi, giọng ấm áp, cảm động.

“Có phải em là... gánh nặng của anh?”

Tôi nghĩ đến lời Lam, hơi xót xa, tôi chỉ tuân theo trái tim tôi để yêu anh.. chỉ đơn giản yêu anh mà thôi.

“Nói linh tinh, em không phải đâu.” Anh hơi đỏ mắt, tay ôm tôi kéo giật vào lòng.

“Lam, đại ca Long, cả bọn Âu Cảnh Dịch cũng nói em quá yếu ớt, sẽ thành gánh nặng cho anh...” Đi cùng Lam ba tháng nay, tôi đã dần hiểu ra cái từ “gánh nặng” mang hàm ý gì...

Sợ Lý Hoa Thành làm việc cảm tính; sợ Lý Hoa Thành quyến luyến tôi nên không dám liều chết xông tới; sợ có ngày ai đó dùng tôi để uy hiếp Lý Hoa Thành...

“Đúng, em là gánh nặng của anh, gánh nặng duy nhất.” Thành ôm chặt tôi không cho tôi cự quạ.

“Anh nói em biết, em không được phép chết, vì anh còn phải lo gánh em...” giọng điệu anh bình thường, như thể đang nói về người khác, nhưng tôi biết, đó là những lời anh nói từ tận tim...

“Hoa Thành, sau này làm gì, hãy nghĩ đến em được không? Em không muốn còn trẻ mà đã phải góa...” Tôi rầu rầu, vừa lo lắng vừa bất mãn dằn.

Anh cười phá lên: “Ngốc!”

Tôi ôm lấy Thành, cảm giác hơi ấm của anh, chỉ có thể tôi mới xác định được, thật sự anh vẫn còn đây, những năm tháng hạnh phúc vẫn còn đây. Nghe nhịp tim anh đập, tôi mới biết, tất cả vẫn chưa biến mất, vẫn còn trong tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Cúc Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

“Chị Hai, ngoài kia có người gây sự, đại ca Thành lại đi vắng...” Ớt tới trước mặt tôi, nói với vẻ mặt hơi bối rối.

“Không cần gọi đứa nào đâu, kêu bọn Tiểu Tứ bên kia sang đây, còn để tôi đi xem!”

Tôi đứng lên, lắc mái tóc dài uốn lượn sóng, xoắn lại dây áo, kéo phăng lại chiếc quần da đen bóng, dẫn Ớt đi xuống nhà...

Khuyên bạc trên tai, kêu leng keng thanh thoát... giầy cao đế mảnh dưới chân, cất lên những tiếng bước chân nhẹ nhõm... năm đó tôi mười tám tuổi, tôi là người đàn bà của Lý Hoa Thành.

Không còn là gánh nặng... không còn là cảnh cúc họa mi mềm mại tay chỉ ngắt là rồi...

“Hượm đã!” gõ đến đây, tôi xua tay, bắt Bông cúc nhỏ dừng lời.

“Hừm...” Cô lại đốt điều thuốc mới, chờ tôi.

“Cô hút thuốc lá, có phải là từ hồi đó không?” Nhìn hơn chục cán thuốc nằm trong gạt tàn, biết Bông cúc nhỏ hút khá nhiều, lại rất nhanh.

Cô lắc đầu bảo: “Không... anh ấy chưa bao giờ cho phép tôi hút thuốc.” Cô nhìn vào làn khói, từ trong ánh nhìn thấy ra một nỗi thương đau.

“Không phải anh ta cũng hút thuốc ư, sao lại không cho cô hút?” Save bài viết, tôi mở một file mới.

“Đàn ông toàn thế, những việc họ làm, chưa chắc họ đã cho bạn làm...” Cô hút một hơi, nhả ra một vòng khói.

Cô lại hút thuốc “Họ có thể sa đoạ, nhưng sẽ không cho phép bạn sa đoạ...” Lời của cô, rất xa, làm người ta không cảm giác được sự tồn tại.

“Sa đoạ?”

Tôi dừng tay, hơi ngạc nhiên nhìn Bông cúc nhỏ, hai người bọn họ luôn gần nhau như thế, cần nhau như thế, sống bằng hơi thở của nhau... làm sao còn sa đoạ? Tôi nhìn cô, muốn tìm lời giải đáp từ trong đôi mắt trống trải kia, nhưng... ngoài trống rỗng, tôi không thấy còn gì khác...

Tôi đi từ buồng tắm ra, Lý Hoa Thành ngồi trên giường hút thuốc, nhìn tôi.

“Hôm nay về sớm thế?” Tôi tuột khăn tắm, quay lưng về phía Thành, tìm quần áo của mình.

Thành đi đến bên tôi, tay vuốt lên lưng, tôi quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của Thành.

“Không được sờ, tởm lắm.”

Trên lưng tôi có sẹo, từng đường từng đường sẹo, tôi cũng đã quên mất chúng có từ bao giờ.

Quay lại choàng cái áo sơ mi của Thành vắt trên tay ghế, hai tay anh ôm vòng lấy tôi, vục đầu vào cổ tôi hỏi nhẹ nhàng:

“Còn đau không?”

Có một khoảnh khắc, nước mắt tôi suýt rơi xuống, nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng quay đầu, cười nhìn anh:

“Không phải tất cả đều vì anh sao?”

Ánh mắt anh trầm đi nhìn tôi, vuốt ve lên lọn tóc xoăn của tôi, lại hỏi: “Chả hiểu sao lại đi uốn tóc?”

Tôi không đáp, chính tôi cũng không biết, vì sao tôi uốn cong mái tóc mình.

“Đừng hỏi nữa, em vẫn là bông cúc nhỏ của anh, thề hẹn ~ trò đùa này vĩnh viễn không đùa”. Tôi lột sơ mi ra, nhờ ánh đèn, có thể thấy trên ngực tôi bông cúc vàng rõ ấy... Đoá cúc mà năm mười bốn tuổi tôi đã đi xăm.

Anh nhìn hình xăm bông cúc, trong mắt thoáng một nỗi đau buồn khó nhận biết, hôn tôi.

Cái hôn đó, rất nhạt, không như ngày xưa...

Cái hôn đó, có chút đổi thay... như một cái hôn đã không còn yêu, một cái hôn chỉ còn dục vọng...

Chúng tôi trở nên thường xuyên cãi vã, và cũng không còn như hồi trước, không còn bên tôi nửa bước không rời, tôi tự trào đó là bởi tôi đã trưởng thành rồi, không cần anh bảo vệ nữa...

Hôm nay, lại như mọi hôm, anh vứt ly, cầm áo khoác, bước ra khỏi nhà.

Tôi đâu nói câu nào, lặng lẽ nhìn theo anh đi, đây không phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải lần sau cùng, tắt đèn đi...

Tôi lên giường, lại một lần nữa nằm trên chiếc giường chỉ có một mình tôi, tôi biết đêm nay anh sẽ không quay về...

Anh đi đâu, tôi không muốn biết, cũng không dám biết.

Những lời xì xầm đã bay đầy trời bao lâu nay, tôi đâu phải là chưa nghe thấy gì, tôi chẳng qua không muốn đi tìm chứng cứ, chỉ là vì tôi đã mệt mỏi...

Chỉ mong ngủ một giấc ngon, phút giây nhắm mắt, trong óc nhớ về bốn năm trước, cũng trên chiếc giường này tôi đã dâng tôi cho anh ấy.

Nhớ năm đó, tôi phát hiện anh trong ngõ nhỏ, bị đánh như một con lợn;

Nhớ năm đó anh cười cao ngạo, gỡ chiếc dây chuyền trên cổ đeo cho tôi;

Nhớ năm đó, tôi đến bãi đua xe tìm anh; và cũng nhớ cả về năm đó, tôi bỏ trốn theo anh, đi tìm kiếm hạnh phúc của tôi... tìm kiếm hạnh phúc tôi mong ước...

Căn phòng không hơi ấm, ánh trăng từ cửa sổ trải vào, giọt nước mắt trong veo lấp lánh chảy ra từ khoé mắt tôi.

Chỉ có em, mới làm anh có cảm giác mình đang sống, tôi nhắm mắt, trong óc hiển hiện lại lời Lý Hoa Thành nói. Thật không? Tôi hỏi, nhưng không có ai đáp.

“Chị Hai, ngoài kia có hai con dờ hơi cứ đòi gặp chị, đuổi cũng không chịu phần!” Ớt thò đầu vào, hỏi nhỏ tôi.

“Ài?” Tôi lười biếng chớp mi, hỏi thờ ơ.

“Bọn nó... bọn nó là... chính là...” Ớt lắp bắp, không dám nói.

“Nói cái gì?” Tôi mờ mắt, hỏi.

“Bọn nó là... trong đó có một đứa... con gái nói nó là... người yêu của... đại ca Thành”. Ớt nói cực kỳ nhỏ,

hơi run.

Mờ to mắt, nhìn nó, khoé miệng tôi nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Được, tôi đang hoảng phụ nhân còn chưa thêm ra oai hỏi tội, nó đến tìm tôi làm gì?

Chả lẽ, con đó lại đến kiện tôi là kẻ ngoại tình? Tôi cười lên, cười lạnh lùng.

Đứng dậy, nhìn người trong gương, mái tóc uốn sóng nhuộm đỏ, áo hai dây màu bạc, quần da màu đỏ,

lông mi uốn cong veo, đôi môi đỏ chót.

“Bảo bọn nó vào đây.” Tôi muốn xem là ai, đã làm Lý Hoa Thành mê mẩn...

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập, vào giây phút cửa mở, trong óc tôi đã có những lời phi nhỏ sẽ tàn nhẫn nhất, sẽ khó nghe nhất.. tôi mang nụ cười quay người ra...

Nhìn thấy người bước vào cửa, nụ cười của tôi... nhợt nhạt, lạnh lùng, cứng lại trên mặt tôi...

Và giây phút ấy, tôi tưởng tôi đã nhìn thấy chính tôi... tôi của năm năm trước...

Hai đứa con gái, tôi không cần hỏi cũng biết đứa nào là nhân vật chính... mái tóc ngắn, không son phấn, có một vẻ thanh tú xinh đẹp trong sáng tự nhiên...

Dáng vóc gầy nhỏ, đôi mắt mở lớn, không hề sợ hãi nhìn tôi... Tôi nắm chặt nắm tay, trong tim hoảng hốt gọi, đó không phải là tôi sao?

Đó, không, phải, là, tôi, sao? Đó không phải là đoá cúc mảnh mai, thanh khiết, không gợn vết bụi nào của năm năm trước hay sao?

Tôi cố gượng giữ cho ngực mình không thở dồn dập, kiếm một nụ cười. “Tên là gì?”

“Hoa Nhài”, đứa con gái nói, giọng mềm như nhung.

“Tìm tôi?” Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn nó nói.

“Đại ca Thành, cả năm nay toàn đến tìm tôi, chỉ cần chị và đại ca cãi nhau, đêm đó anh ấy sẽ đến nhà tôi.” Đứa con gái cười.

Tôi cũng cười, nó và tôi khác nhau, có lẽ thời đại đã thay đổi rồi. Ngày xưa tôi không bao giờ lấy giọng ăn hiếp người thế này, không bao giờ vênh vang thế này...

“Làm sao cô biết đại ca và tôi cãi nhau?” Tôi hỏi lạnh lùng.

“Vì sắc mặt anh ấy rất không vui.”

Ốt đứng một bên chêm vào: “Đồ mặt dày, mày tưởng mày là ai? Mày chẳng qua là thứ đồ chơi cho đại ca thoả mãn mỗi khi đại ca không chạm được vào chị Hai thôi!”

Ốt sùng sộ quá, tôi biết, nó đang muốn trả đũa thay tôi.

Nhìn mặt Hoa Nhài biến sắc, tôi phát tay, bắt Ốt cầm mồm. “Cô yêu anh ấy à?”

“Rất yêu” đứa con gái hất hàm lên, kiêu ngạo đáp.

“Tôi cũng rất yêu anh ấy, mà lại còn yêu hơn cô nhiều.” Nói bình thản, nỗi đau trong lòng, không ai có thể hình dung...

“Bối yêu, tôi mới im lặng không hỏi đến việc của cô, chứ cô tưởng tôi điếc à? Hay là phải chờ cô tới nhắc cho tôi mới biết?”

Đứa con gái không nói, chỉ ừ hừ trong mồm.

“Cô đến tìm tôi làm gì? Tôi đã không ngăn cản hai người, vì sao cô lại đến đây?”

Nhìn gương mặt buống binh của Hoa Nhài, tôi dường như hiểu ra lý do.

“Hay là... cô cảm thấy thêm muốn cái ghế Chị Hai này?”

Đứa con gái im lặng, không nói, tức là đã ngầm tự thú...

“Cô cảm thấy cái danh hiệu Chị Hai của đại ca nó về vang thế sao? Rất vinh dự? Rất oai phong?” Tôi đau đớn nhấn vào từng chữ.

Tôi coi áo, bình thản nói: “Cô nhìn tôi đi, trước ngực bị chém ba dao, đó là đồ thay cho Lý Hoa Thành đấy.”

Tôi chỉ vết sẹo ở tay trái: “Đây là vết bỏng vì bị đầu thuốc lá cháy đi vào.”

Tôi lật mái tóc trước trán lên: “Đây, đây là một chai bia vỡ đập vào đầu.”

Đứa con gái trợn mắt lên, không dám tin vào mắt mình khi nhìn những vết sẹo chi chít không đếm nổi trên thân thể tôi, có lẽ cô ta tưởng rằng, tôi chắc được ngồi ung dung trên phù hoa phú quý như một bà hoàng...

“Kính ngạc chưa?” Mặc lại áo, tôi ngồi xuống.

“Đau đớn không phải là từ những sẹo đó, mà là từ đây.” Tôi chỉ vào trái tim tôi.

“Cô biết tôi đã đi theo Lý Hoa Thành bao lâu nay không? Năm năm, không nhiều không ít, năm năm! Suốt năm năm, bị truy sát, bị truy thai, lại còn...”

Tôi thở dài “Tôi đã từng bị cưỡng hiếp...”

Không ai nói gì, ngay cả Ốt cũng trợn mắt lên nhìn tôi kinh hãi.

“Nếu cô cảm thấy ngại vị này rất hấp dẫn, tôi nhường cho cô đấy, tôi đã mệt mỏi rồi.” Tôi nhắm mắt xua tay, không muốn nói nữa.

“Cô đi đi, Lý Hoa Thành không ở Cao Hùng, bao giờ anh ấy về, tôi sẽ bảo anh ấy đi kiếm cô...”

Đứa con gái dường như định nói gì nữa, nhưng bị Ốt đuổi ra khỏi phòng.

Cánh cửa khép lại, nước mắt tôi rơi xuống... lăn qua gò má, lăn xuống cằm, theo ngực bò chậm chạp xuống, như một vết dao chém, tàn nhẫn rạch ngang tim tôi...

Ngồi thờ ra trong phòng, nhìn căn phòng trống trải, nơi đây và gia đình có gì khác nhau? Cửa mở ra, một bóng người gầy dài bước vào, nhìn ra là Âu Cảnh Dịch...

“Tôi nghe Ốt nói rồi”. Điều thuốc trên tay hần loé lên ánh đỏ.

“Có sao không?” Hần đi đến cạnh tôi, hỏi.

“Âu Cảnh Dịch, đêm nay ở đâu đưa xe?” Tôi hỏi một câu hỏi chẳng liên quan gì.

“Làm gì?” Hấn dụi tắt thuốc, hơi ngạc nhiên.

“Dẫn tôi đi đưa xe, tôi muốn đổi gió.”

“Bông cúc nhỏ, tôi đã hai mươi tư tuổi rồi, tôi không đưa xe máy nữa!”

“Tôi mới mười chín tuổi, khi tôi quen mọi người, các anh cũng mới mười chín tuổi. Không dẫn tôi đi hả? Tôi đi một mình cũng được...”

Tôi đứng dậy, chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Em thật là... thôi được! Tôi call bọn nó”

Đêm nay, bọn đưa xe rất đông, một nửa là đến để xem Âu Cảnh Dịch, nửa còn lại muốn đến xem con bò của đại ca Thành, Bông cúc nhỏ đi đưa.

Tôi ngồi lên xe, cài mũ bảo hiểm, Âu Cảnh Dịch thì bất mãn nắm đầu xe, gào to lên trong gió lớn.

“Để tôi chở em, đại ca Thành đang ở Đài Trung, tôi không thể để Bông cúc nhỏ bị làm sao được.”

Tôi gạt tay nó ra, vặn tay ga hết cỡ, vừa buông tay phanh, chiếc xe như con ngựa hoang mất cương, lao vút đi...

Gió như cát thịt bên người tôi vun vút, tôi không cảm thấy đau, vì tim tôi còn đau hơn...

Năm đó, tôi đã ngã vào vòng tay Lý Hoa Thành trên đoạn đường này...

Năm đó, anh ấy trắng xanh vút xe chạy tới... kêu tên tôi lên như thế.

Nước mắt như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt dây, xổ tung ra trong trời đêm, xổ tung trên mặt tôi, làm nhoà cả tầm nhìn...

Tôi cảm thấy trái tim lạnh giá, lạnh quá... Tôi giật cái dây chuyền trên cổ, chiếc dây chuyền thất cổ tôi làm tôi ngạt thở, chuyện cũ lần lượt hiện lại, tôi chỉ muốn được giải thoát...

Chiếc mô tô ngược chiều hét lên tiếng còi cực đại, ánh đèn xe chói mắt làm tôi không mở được mắt ra, không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì...

Trong óc tôi, hiện lại nụ cười khinh mạn của Lý Hoa Thành thời tuổi trẻ, và câu anh nói: “Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?”

Tôi hiểu... Còn anh thì sao? Lý Hoa Thành, vì sao anh không cần em nữa... vì sao? Vì sao anh không cần em nữa?

Vừa buông tay, chiếc xe đã bay đi, tôi cũng bay thành lớp lớp cánh hoa cúc hoạ mi tan tác.

Nước mắt, máu rải trên đường Trung Chính...

Tôi lại không chết... mở mắt ra, giường đệm trắng toát, mùi thuốc ảm đạm.

Ngồi bên tôi, gương mặt tiêu tụy, không phải Lý Hoa Thành, mà lại là Âu Cảnh Dịch... Hấn nói, tôi đã hôn mê ba ngày, hấn đã gọi điện cho Lý Hoa Thành, bảo đại ca về ngay.

Người về ngay... còn trái tim có về không?

“Bông cúc nhỏ, đại ca về dưới nhà!” Âu Cảnh Dịch chạy vào, nhìn tôi.

“Không muốn gặp, bảo anh ta tôi đã ngủ rồi...” Nhắm mắt, không muốn nhìn lại gương mặt đã làm tôi tương tư yêu thương, lại làm tôi đốn đau.

Âu Cảnh Dịch không nói gì, lặng lẽ khép cửa lại, cách khe cửa khép hờ, tôi nghe thấy tiếng Lý Hoa Thành thờ hờn hờn.

“Cô ấy đâu, Bông cúc nhỏ đâu?”

Âu Cảnh Dịch giữ anh ta lại, mặt bất bình “Ngủ rồi, đừng có vào!”

Lý Hoa Thành mặc kệ Âu Cảnh Dịch ngăn cản, bước tới định mở toang cửa, Âu Cảnh Dịch thuận tay đâm một quyền lên cằm anh.

“Đồ khốn nạn! Tại sao mày lại đối xử với cô ấy như thế?” Nói xong, giáng thêm một cú đấm nữa.

Tôi không nghe thấy tiếng Âu Cảnh Dịch, tôi nghĩ, chắc Lý Hoa Thành không đánh trả.

Anh nhú mày, lau vết máu ở khoé miệng. “Cho tao vào xem cô ấy.”

“Mày không xứng đáng! Hồi đầu thì lời cô ấy về đây, giờ lại vứt cô ấy đi, mày có phải là thằng đàn ông không?” Âu Cảnh Dịch gào lên.

Tôi nghe thấy Lý Hoa Thành lại hự lên một tiếng, tôi lo lắng quá, ngồi dậy, gọi yếu ớt.

“Âu Cảnh Dịch, đừng đánh nữa... Đừng đánh anh ấy nữa!” Đau, chắc chắn rất đau.

Cửa mở, Lý Hoa Thành lách thếch đi đến bên tôi, tôi mờ mắt nhìn mồm miệng anh sưng vù...

Những cảm giác đắng, chua xót, yêu, hận xáo trộn, không biết cảm giác nào mạnh hơn...

Tình yêu, lẽ nào khó khăn và đắng đót vậy ư?... Vì sao, tình yêu làm chúng ta chất chồng vết thương?

Bạn đang đọc truyện *Bông Cúc Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoàn chính văn

Một tuần sau, tôi ra viện.

Lý Hoa Thành lái xe chở tôi về “nhà” chúng tôi.

Tôi ngồi trên sofa, đầu còn quấn băng, lạnh lùng nhìn anh ta rót ly nước nóng cho tôi.

“Tôi đã gặp con bé đó...” Vấn đề, vẫn phải giải quyết thôi...

Người Lý Hoa Thành cứng lại, quay nhìn, hồi hận và khổ sở vẽ lên trong mắt anh.

“Anh yêu nó chứ? Nếu thích thì, mang nó về đây... dù sao cũng là đứa con gái trong sạch.”

Tôi nhắm mắt, không muốn nhìn mắt anh nữa, sợ rằng nếu nhìn, nước mắt sẽ lại chảy ra...

Anh trầm ngâm hồi lâu “Vì sao lại nói thế? Em không giận?”

Anh bước đến trước tôi, đứng cúi nhìn tôi từ trên cao, tôi còn biết làm gì đây... khóc gào, làm mình làm mẩy, rồi treo cổ tự vẫn?

“Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh, nếu anh thích, anh cứ đi.”

“Vì sao? Vì sao em trở nên thờ ơ như thế?” Anh vứt cốc nước trên tay đi, quỳ xuống, gào lên giận dữ.

Vì sao? Vì sao? Hỏi thật hay. Tôi thì vì sao ư?

Tôi không kìm giữ được sự giận dữ trong lòng mình nữa, tôi đứng dậy, kéo tóc, rít lên sắc nhọn:

“Vì sao? Tôi vì sao á? Tôi vì sao mà lại để tôi trở nên như thế này?”

“Tôi vì sao nhuộm tóc, tôi vì sao đục mười mấy cái lỗ trên tai? Tôi lại vì sao mà ăn mặc cho tôi thành hình người này?”

Tôi đầm đìa nước mắt, đau đớn hét lên: “Tôi là vì anh đấy, Lý Hoa Thành, anh hiểu chưa? Vì, Anh, Đấy?”

“Vì tôi yêu anh, quá yêu anh, không muốn trở thành gánh nặng cho anh... không muốn một mình anh gánh vác trách nhiệm... không muốn làm anh mệt mỏi...”

Mềm nhũn người, tôi quỳ sụp xuống đất, khóc lóc, để bao nhiêu nước mắt, sợ hãi, bất bình của từng ấy năm trút xuống trả cho anh.

Lý Hoa Thành quỳ trước mặt tôi, gương mặt trống rỗng, rất lâu, anh đột nhiên gào lên một tiếng, đập thật mạnh vào tường.

“Anh không hề yêu nó một tí nào, anh chỉ nhớ em... Bông cúc nhỏ, anh nhìn nó, anh tiếc nhớ em năm đó...”

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy nước mắt của Thành đang chảy “Anh... rất nhớ... rất nhớ tiếc... em của hồi đó...”

Anh bắt lực ôm đầu, đau đớn khóc.

“Chính là anh đã hại em... anh lại... không dám đối mặt với... anh chỉ chạy trốn, càng chạy trốn càng bế tắc...”

Đám xuồng nền nhà, như một con mãnh thú điên cuồng, gào thét không ngừng.

Tôi khóc, chứng kiến sự bất lực của Lý Hoa Thành... Anh ta cũng có lúc phải khóc.

Tôi... cũng lẽ nào không tiếc nhớ... ngày đó, đóa cúc đơn sơ ban đầu thánh thiện?

Tôi ôm lấy T

Bạn đang đọc truyện *Bông Cúc Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.